

Гео Милев

И в този час, когато с
протяжна безнадеждност...

Après Réalité formidable et suprême...

Verhaeren

И в този час, когато с протяжна
безнадеждност
безславно небесата отдръпват се назад
към някаква далечна, трагична безконечност –
аз нося своите стъпки загубен в тъмен град.
Към някаква далечна, трагична безконечност
зализва улицата, грешният площад –
и всеу лстят вечерни жени с продажна нежност
по черни тротоари...
Не си от този свят!

О всеу лстят вечерни жени с продажна нежност...
– като кошмар страхотен сред тишина гробовна.
Реалността – нелепа, свирепа и върховна –
изправя се над тебе в злокобна безметежност.
Реалността нелепа, свирепа и върховна
изрича твоята присъда с горда нежност:
снеми от своето рамо порфирата тъжовна
и отстъпи към тиха монашеска безгрешност!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11281>]